— Мамо! Ти мовиш, що в день,
В якому я народився,
В білих коронах вишень
Весняний чар золотився,
Дзвінко лящів соловій,
Усе сміялось, а сонце
Брильянтів сипало рій
В світлицю, в наше віконце?
Чому ж, о матінко, тепер
Надворі дощ і хуртовина,
Чом солов'їний спів умер?..
Ой мамо, ніч на твого сина
Так жалісно вікном глядить,
Ніч сумно дивиться на мене —
Над ліжком хилиться, і зрить
І плаче-плаче, нене!

— Не бійся, сину, плачу,
Се дощ струями так ллється…
Уранці в хмарі дощу
Веселка розів'ється!..
Тепер засни — за часок
Буде і сонце, і день,
А я піду у садок,
Нарву тобі ярих вишень…

Хора дитина стихла, вснула,
Погас каганчик, а з кімнати
Тихеньким кроком вийшла мати,
Аби дитина не почула.

А за годинку й за часинку
Зарожевіло за вікном,

Приходить мати, кличе: синку!
А він, синок... спить вічним сном.

***

Джерело:Цифрова Українська Бібліотека.